ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **JÍŠA s.r.o.,** IČ: 26724332, se sídlem Kolčavka 1/68, Praha 9 – Libeň, zast. Mgr. Janem Pechmanem, advokátem, se sídlem Revoluční 724/7, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R92/2016/VZ-30958/2016/322/DJa, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2017, č. j. 31 Af 68/2016 – 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Pechmana, advokáta.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Předseda žalovaného rozhodnutím uvedeným v záhlaví (dále též „rozhodnutí o rozkladu“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2016, č. j. ÚOHS-S0083/2016/VZ-08868/2016/542/EŠu (dále též „rozhodnutí Úřadu“), o zamítnutí návrhu žalobce na vydání předběžného opatření podle § 117 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „ZVZ“), ve věci přezkoumání úkonů zadavatele Česká republika – Generální ředitelství cel, ve věci veřejné zakázky „*Oprava a údržba vozidel a příslušenství k nim a související služby*“, zadávané v otevřeném řízení.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž uvedl, že podal proti zadávacím podmínkám na veřejnou zakázku námitky, kterým zadavatel rozhodnutím doručeným žalobci dne 4. 2. 2016, nevyhověl. Dne 12. 2. 2016 podal žalobce k žalovanému

návrh na přezkoumání úkonů zadavatele spojený s návrhem na vydání předběžného opatření spočívajícího v uložení zákazu zadavateli uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku. V návrhu poukazoval na nejasné a chybné zadávací podmínky, problematickou konstrukci způsobu ocenění náhradních dílů a nemožnost uchazečů v zadávacím řízení podat souměřitelné nabídky.

[3] S poukazem na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2013 - 43, žalobce vyjádřil přesvědčení, že žaloba je proti rozhodnutí žalovaného přípustná a byť je jeho předmětem otázka vydání předběžného opatření, nejedná se o rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s.

[4] Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné, a to zejména z důvodu nesprávného právního posouzení a nedostatečného odůvodnění. Uvedl, že již v rozkladu namítal absenci relevantního odůvodnění zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření a uvedl konkrétní důvody, z nichž bylo zřejmé, v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí Úřadu. Žalobce vyjádřil nesouhlas se závěry žalovaného uvedenými v jeho rozhodnutí, na základě nichž považoval rozhodnutí Úřadu za řádně odůvodněné. Neztotožnil se proto ani se závěrem žalovaného, že rozhodnutí Úřadu nemůže být podrobné a vyčerpávat jednotlivé námitky uvedené v meritorním návrhu, neboť se jedná „pouze“ o rozhodnutí o předběžném opatření a nikoli o meritorní rozhodnutí. Žalobce zdůraznil, že v žádném ze svých podání týkajících se předběžného opatření nenamítal absenci věcného přezkumu návrhu a odůvodnění ve vztahu k jednotlivým námitkám. Konstatoval, že nezbytnou součástí rozhodnutí je relevantní a detailní odůvodnění závěrů v něm obsažených. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu se uplatní jak pro meritorní rozhodnutí, tak pro rozhodnutí o předběžném opatření. Skutečnost, že smyslem předběžného opatření je prozatímní úprava právních poměrů účastníků do doby, než bude jejich věc ze strany žalovaného meritorně rozhodnuta, žádným způsobem nesnižuje povinnost žalovaného rozhodnutí odůvodnit. Naopak, nařízení předběžného patření je pro navrhovatele velmi často tím důležitějším rozhodnutím, neboť zabraňuje tomu, aby mu vznikla újma způsobená uzavřením smlouvy v zadávacím řízení.

[5] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 21. 9. 2017, č. j. 31 Af 68/2016 - 52, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné v rámci správního soudnictví a nedopadá na něj kompetenční výluka dle § 70 s. ř. s. Poté se krajský soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Žalobce v návrhu na zahájení správního řízení podrobně uvedl, co považuje za pochybení zadavatele a spojil s tímto návrhem i návrh na vydání předběžného opatření. V rozkladu proti rozhodnutí Úřadu o návrhu na vydání předběžného opatření jasně namítl, že rozhodnutí Úřadu fakticky neobsahuje žádné odůvodnění a že z něj není zřejmé, proč k vydání předběžného opatření nedošlo. Jakkoliv se napadené rozhodnutí námitkami rozkladu zabývá na dvou stranách A4, je v konkrétnostech věcně naprosto „nicneříkající“. V rozhodnutí Úřadu je po rekapitulaci návrhu a právní úpravy uveden jediný odstavec, z něhož vyplývá, že vycházel z určitých podkladů, provedl jejich hodnocení a po tomto hodnocení dospěl k určitému závěru. Zcela však absentuje alespoň elementární uvedení toho, jakými úvahami byl veden a jaké důvody ho vedly k jeho závěru. Toto rozhodnutí Úřadu je proto nepřezkoumatelné.

[6] V rozhodnutí o rozkladu žalovaný uvedl, že „*z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů pro jeho vydání Úřad vycházel, a dále je z něj zřejmé i to, na základě jaké úvahy dospěl k výrokům napadeného rozhodnutí, tj. že důvody uvedené v návrhu na nařízení předběžného opatření nesvědčí o nutnosti nařídit navrhované předběžné opatření*“. Z toho podle krajského soudu vyplývá, že buď žalovaný zaměňuje závěr rozhodnutí s jeho důvody, nebo dezinterpretuje obsah rozhodnutí Úřadu, ve kterém je jasně uvedeno, že po posouzení dospěl Úřad k závěru, avšak úvahy, které jsou jádrem posouzení, rozhodnutí Úřadu neobsahuje. Krajskému soudu proto není zřejmé, jak žalovaný mohl posoudit v řízení o rozkladu důvody, pro které byl návrh na vydání předběžného opatření zamítnut (a jejich zákonnost), tedy právě ono posouzení věci Úřadem, když vůbec žádné důvody nebyly v rozhodnutí Úřadu uvedeny. Ve zbývající části rozhodnutí žalovaný ve vztahu ke konkrétní věci neuvedl vůbec nic, pouze obecné úvahy o institutu předběžného opatření.
[7] Podle krajského soudu není třeba, aby rozhodnutí o návrhu na nařízení předběžného opatření obsahovalo odůvodnění dosahující podrobnosti meritorního rozhodnutí, neboť je zřejmé, že k tomu není prostor ani časový, ani není plně zjištěn skutkový stav, nicméně rozhodnutí musí obsahovat důvody, pro které správní orgán zaujal určitý závěr, a úvahy, které ho vedly při hodnocení podkladů rozhodnutí, jak požaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Bez uvedení důvodů nemůže účastník řízení věcně zpochybnit napadené rozhodnutí, ani se následně bránit prostřednictvím soudního přezkumu, protože reálně neví, proti čemu má brojit.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[8] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalovaný (dále též „stěžovatel”) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., v níž v prvé řadě poukázal na právní úpravu předběžného opatření, smysl a účel tohoto institutu a to, jaké skutečnosti je třeba posoudit při rozhodování o předběžném opatření.

[9] Stěžovatel zdůraznil, že v návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele nebyly uvedeny žádné důvody, pro které by měl přistoupit k vydání předběžného opatření spočívajícího v zákazu uzavřít smlouvu s vybraným uchazečem. Žalobce v tomto návrhu uvádí pouze meritorní důvody pro uložení nápravného opatření spočívajícího ve zrušení zadávacího řízení na veřejnou zakázku, se kterými se stěžovatel vypořádal v meritorním rozhodnutí ze dne 18. 4. 2016, č. j. ÚOHS-S0083/2016/VZ-16313/2016/542/EŠu, kterým návrh dle § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ zamítl. Rozklad proti tomuto rozhodnutí zamítl předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 10. 11. 2016, č. j. ÚOHS-S0083/2016/VZ-16313/2016/542/EŠu. Krajský soud se touto skutečností vůbec nezabýval, proto je dle stěžovatele nesprávně posouzena nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Stěžovatel tak má za to, že když žalobce v návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele žádné důvody pro nařízení předběžného opatření neuvedl, nelze po něm požadovat, aby se vyčerpávajícím způsobem vypořádal s tvrzeními žalobce, které nesměřovaly k důvodům pro nařízení předběžného opatření, ale pouze k meritorním důvodům pro uložení nápravného opatření. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že míra odůvodňování rozhodnutí o předběžných opatřeních koresponduje s důvody uváděnými v návrzích na nařízení předběžného opatření. V posuzované věci byl návrh na nařízení

předběžného opatření stižen absencí těchto důvodů, a proto postačovalo v odůvodnění uvést stručné důvody rozhodnutí.

[10] Rozhodnutí, zda existují důvody pro nařízení předběžného opatření, záleží na posouzení stěžovatele, přičemž ten nemůže být z povahy věci oprávněn v rozhodnutí o předběžném opatření vyslovovat svůj názor ohledně věcného posouzení dané věci, neboť by tím předjímal obsah rozhodnutí ve věci samé, což je postup v rozporu s § 67 odst. 1 správního řádu. Pokud by se stěžovatel vyjadřoval k otázkám věcného charakteru již v rozhodnutí o předběžném opatření, víceméně by již rozhodnutí ve věci postrádalo smysl, neboť by již nezasahovalo do práv a povinností jeho adresátů tak, jak předpokládá správní řád. Stěžovatel se tedy domnívá, že z rozhodnutí o předběžném opatření musí pouze vyplývat, zda návrhu na jeho nařízení vyhovuje či nevyhovuje s tím, že v odůvodnění se pouze uvede, co stěžovatel posuzoval, z jakých podkladů vycházel a jak se vypořádal s důvody pro nařízení předběžného opatření tvrzenými žalobcem.

[11] Stěžovatel se navíc nemůže vyjadřovat k otázkám věcného posouzení také proto, že v této fázi správního řízení teprve zjišťuje stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti a za tím účelem shromažďuje podklady pro vydání rozhodnutí. V omezeném časovém horizontu 10 dní, který je stanoven v § 61 odst. 2 správního řádu, nelze po stěžovateli požadovat, aby precizně odůvodnil své rozhodnutí o návrhu na nařízení předběžného opatření, neboť při vyšší složitosti přezkoumávání veřejných zakázek, není objektivně možné zaujmout jednoznačný postoj k řešené problematice během takto krátké doby. Stěžovatel tak má za to, že správní rozhodnutí v obou stupních byla vydána v souladu s právními předpisy.

[12] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se žalovaným v tom, jaké skutečnosti žalovaný posuzuje v rozhodování o nařízení či nenařízení předběžného opatření. Rozhodnutí Úřadu však obsahuje pouze závěr, že důvody uvedené v návrhu nesvědčí o nutnosti vydat předběžné opatření a pouze velmi obecně tak konstatuje, že nejsou důvody pro vydání předběžného opatření, aniž by v něm bylo uvedeno, zda stav řízení nasvědčuje tomu, že by mohlo dojít ke zmaření účelu vedeného správního řízení. Skutečnost, že smyslem předběžného opatření je prozatímní úprava právních poměrů účastníků do doby, než bude jejich věc ze strany stěžovatele rozhodnuta, žádným způsobem nesnižuje povinnost stěžovatele svá rozhodnutí odůvodnit. Naopak, nařízení předběžného opatření je pro navrhovatele velmi často tím důležitějším rozhodnutím, neboť zabraňuje tomu, aby mu vznikla újma způsobená zejména uzavřením smlouvy v zadávacím řízení. Pokud by totiž smlouva byla uzavřena a následně stěžovatel konstatoval porušení zákona, na postavení žalobce, resp. jeho možnosti předmětnou veřejnou zakázku získat, by to už nic nezměnilo. K závěru stěžovatele, že v návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele nebyly uvedeny žádné důvody, pro které by měl stěžovatel přistoupit k vydání předběžného opatření, je v rozporu s rozhodnutím Úřadu, které takové odůvodnění neobsahuje. Pokud nyní stěžovatel v kasační stížnosti konstatuje, že návrh na vydání předběžného opatření neobsahoval důvody pro jeho nařízení, pak se o tom nezmínil v rozhodnutí Úřadu. Stejně tomu je v případě úvahy stěžovatele, v níž poměřoval zájmy zadavatele na dokončení zadávacího řízení a zájem navrhovatele na vytvoření překážky uzavření smlouvy v zadávacím řízení do doby přezkoumání úkonů zadavatele. Úvahy stěžovatele o obsahu rozhodnutí nic nemění na

tom, že jeho rozhodnutí musí být v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žádné ze správních rozhodnutí neobsahuje úvahu, proč nebylo návrhu na vydání předběžného opatření vyhověno. Žalobce se proto plně ztotožnil se závěry uvedenými v rozsudku krajského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnankyně s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda je rozhodnutí stěžovatele stiženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[15] Náležitosti rozhodnutí správního orgánu upravuje § 68 správního řádu. K náležitostem odůvodnění rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil ve své judikatuře. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*odůvodnění správního rozhodnutí bezprostředně souvisí s jeho výrokovou částí a výroková část bez odůvodnění sama o sobě nemůže obstát (nejedná-li se o zákonem přípustné výjimky, kdy rozhodnutí nemusí obsahovat odůvodnění). Obsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.*“

[16] V bodě 18 rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013 - 21, pak zdejší soud vyslovil, že „*podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. NÚS). Vyloučení libovůle při výkonu veřejné moci je přitom součástí pojmu právního státu v jeho soudobém chápání, k němuž se hlásí i Česká republika prostřednictvím čl. 1 odst. 1 Ústavy. Proto i ve správním řízení platí, že není-li z odůvodnění zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho nesouhlasu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 11/2010 - 80).*“

[17] V rozhodnutí Úřadu je uveden obsah návrhu žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele, a to, že současně obsahuje i návrh na nařízení předběžného opatření podle § 117 odst. 1 písm. a) ZVZ. Úřad následně uvedl, že při zvažování návrhu žalobce vycházel

z obsahu návrhu žalobce, vyjádření zadavatele a dokumentace o veřejné zakázce. Po předběžném posouzení případu dospěl k závěru, že důvody uvedené v návrhu nesvědčí o nutnosti vydat předběžné opatření.

[18] V rozkladu žalobce namítl, že rozhodnutí Úřadu neobsahuje fakticky žádné důvody, proč nebylo vyhověno návrhu na vydání předběžného opatření. Stěžovatel zde uvedl, že rozhodl „*po předběžném posouzení případu*“, aniž by však vysvětlil, jak konkrétně případ předběžně posoudil, přičemž předběžný odhad meritorního rozhodnutí dle žalobce není zákonným kritériem pro rozhodování o předběžném opatření. Žalobce také zdůraznil, že po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku bude již pro něho meritorní rozhodnutí stěžovatele bezcenné, a poukázal na obdobné případy, kdy stěžovatel návrhům na vydání předběžného opatření vyhověl.

[19] V rozhodnutí o rozkladu žalobce je zmíněno rozhodnutí Úřadu, námitky uvedené v rozkladu, vyjádření zadavatele k rozkladu a poukaz na relevantní právní úpravu. Stěžovatel dále uvedl, jakým způsobem přistupuje k posouzení návrhu na nařízení předběžného opatření a smysl tohoto institutu. Námitku žalobce uvedenou v rozkladu, že rozhodnutí Úřadu nemá žádné odůvodnění, stěžovatel označil za neopodstatněnou a v této souvislosti uvedl, že odůvodnění rozhodnutí Úřadu o návrhu na nařízení předběžného opatření musí vždy vycházet ze zákonem stanovených kritérií, jimiž je nezbytně nutný rozsah předběžného opatření a zajištění účelu řízení. Vzhledem k tomu, že se jedná o rozhodnutí o předběžném opatření, nemůže odůvodnění obsahovat podrobné odůvodnění vyčerpávající jednotlivé námitky uvedené v meritorním návrhu, jímž se žalobce domáhá uložení nápravného opatření podle § 118 odst. 1 ZVZ. Takové vypořádání námitek je úkolem odůvodnění rozhodnutí meritorního. Na rozdíl od meritorního rozhodnutí se Úřad v rozhodnutí, jímž je nařízeno předběžné opatření, zabývá pouze otázkou, zda vznik složitých a těžko napravitelných právních vztahů hrozí. Vzhledem k tomu, že v této fázi správního řízení Úřad ke zjištění stavu věci a jeho kvalifikovanému posouzení teprve směřuje, nemusí podle stěžovatele rozhodnutí předběžné povahy obsahovat podrobné a naprosto vyčerpávající odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí Úřadu je podle stěžovatele zřejmé, z jakých podkladů pro jeho vydání Úřad vycházel a dále je z něj zřejmé i to, na základě jaké úvahy dospěl k výrokům napadeného rozhodnutí, tj. že důvody uvedené v návrhu na nařízení předběžného opatření nesvědčí o nutnosti nařídit navrhované předběžné opatření. Úřad tak dostatečným způsobem odůvodnil své správní uvážení.

[20] Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel v rozhodnutí Úřadu pouze zmínil podklady, které měl k dispozici (obsah spisu), uvedl, že věc posoudil a uzavřel, že důvody uvedené v návrhu nesvědčí o nutnosti vydat předběžné opatření. V rozhodnutí Úřadu tudíž zcela absentují konkrétní úvahy, v nichž by vylíčil, jakým způsobem vycházel z podkladů, které měl k dispozici, které skutečnosti považoval pro své rozhodnutí za relevantní a které nikoli a jakým způsobem posoudil žalobcem namítané skutečnosti a jeho argumentaci uvedenou v návrhu. Tato vada nebyla odstraněna ani v rozhodnutí o rozkladu. Takové rozhodnutí je podle ustálené judikatury třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[21] Neobstojí proto argumentace stěžovatele uvedená v jeho rozhodnutí, že z odůvodnění rozhodnutí Úřadu je zřejmé, na základě jaké úvahy dospěl k výroku rozhodnutí, tj. že důvody uvedené v návrhu na nařízení předběžného opatření nesvědčí o nutnosti nařídit navrhované předběžné opatření a že Úřad dostatečným způsobem odůvodnil své správní uvážení. Stěžovatel dále ve svém rozhodnutí o rozkladu námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí Úřadu nijak věcně nevypořádal, pouze (na třech stranách textu) obecně poukázal na kritéria, z nichž Úřad vychází při rozhodování o návrhu na nařízení předběžného opatření. Konkrétní hodnocení otázky jejich naplnění však v rozhodnutích obou stupňů zcela absentuje. Absence konkrétních důvodů a řádně zdůvodněných závěrů, které k vydání napadených rozhodnutí vedly, znemožňují přezkum zákonnosti těchto rozhodnutí a nevylučují správní libovůli, proti níž tak nemá žalobce efektivní způsob obrany.

[22] Na výše uvedeném nic nemění ani argumentace stěžovatele uvedená až v kasační stížnosti, že jestliže žalobce v návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele žádné důvody pro nařízení předběžného opatření neuvedl, nelze po stěžovateli požadovat, aby se vyčerpávajícím způsobem vypořádal s tvrzeními žalobce, které nesměřovaly k důvodům pro nařízení předběžného opatření, ale pouze k meritorním důvodům návrhu na uložení nápravného opatření. Stěžovatel totiž tento důvod pro nevyhovění návrhu na vydání předběžného opatření neuvedl ve svém rozhodnutí, a to ani v rozhodnutí Úřadu ani v rozhodnutí o rozkladu.

[23] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že nepožaduje, aby se stěžovatel obsáhle vyjadřoval k důvodům, kterými navrhovatel zdůvodňuje svůj návrh ve věci samé, tj. na uložení nápravného opatření. V rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření je však nezbytné alespoň stručně uvést konkrétní důvod, proč stěžovatel návrhu vyhověl či nikoli.

[24] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, v níž krajskému soudu vytýkal, že nesprávně posoudil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož se nezabýval skutečností, že Úřad se s námitkami žalobce vypořádal v meritorním rozhodnutí. Krajský soud se totiž zabýval přezkumem rozhodnutí Úřadu a rozhodnutí o rozkladu, tj. hodnotil obsah těchto rozhodnutí, nikoli rozhodnutí stěžovatele ve věci samé.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[26] O nákladech pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu odměny právního zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti), podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve výši 3.100 Kč, a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Celkem tedy zástupci žalobce náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3.400 Kč. Nejvyšší správní soud ověřil, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a

proto se odměna za zastupování zvyšuje o tuto daň ve výši 21%, tedy o 714 Kč. Celkově tedy je stěžovatel povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu